

פרק 54

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק ד'

ניצוץ ירוק חלוש נע קדימה להכתיב את הקצב, ובעקבותיו באה דמות כסופה בוהקת, כל שאר הישויות היו בלתי נראות. הם עברו חמישה מסדרונות, פנו ימינה חמש פעמים ועלו חמישה גרמי מדרגות; וכשבלטריקס סיימה לשתות את בקבוק השוקו השני שלה, ניתנו לה חפיסות שוקולד מוצקות לאכול.

היה זה אחרי חפיסת השוקולד השלישית של בלטריקס, כשקולות מוזרים החלו לבקוע מגרונה.

לקח להארי רגע להבין, לעכל את הצלילים, זה לא נשמע כמו שום דבר ששמע מעודו; המקצב היה שבור, כמעט לא ניתן לזיהוי, לקח לו הרבה זמן להבין שבלטריקס בוכה.

בלטריקס בלק בכתה, הנשק הנורא ביותר של אדון האופל בכה, היא הייתה בלתי נראית אבל ניתן היה לשמוע זאת, קולות קטנים ועלובים שהיא ניסתה להשתיק..

"זה אמיתי?" שאלה בלטריקס. קולה שינה את גובהו, לא עוד לחישה מתה, הוא עלה בסוף לסמן שאלה. "זה אמיתי?"

כן, חשב החלק בהארי שדימה את אדון האופל, עכשיו שתקי -

הוא לא היה מסוגל לומר את המילים הללו, פשוט לא.

"ידעתי - שתבוא - בשבילי - יום אחד," קולה של בלטריקס רעד ונשבר בעודה מתייפחת בנשימות שקטות, "ידעתי - שאתה חי - שתבוא - אליי - אדוני..." היא שאפה עמוקות, "ואפילו - כשתבוא - לא תאהב אותי - לעולם - לעולם לא תאהב אותי בחזרה - זו הסיבה - שהם לא הצליחו לקחת - את האהבה שלי ממני - אף על פי שלא הצלחתי לזכור - לא הצלחתי לזכור כל כך הרבה דברים - אם כי אני לא יודעת מה שכחתי - אבל אני זוכרת עד כמה אני אוהבת אותך, אדוני -"

סכין דקרה את ליבו של הארי, הוא מעולם לא שמע משהו כל כך נורא, הוא רצה לצוד את אדון האופל ולהרוג אותו רק על זה....

"האם עדיין - אתה מוצא בי שימוש - אדוני?"

"לא," לחשש קולו של הארי, בלי שחשב על כך, נראה שהוא פעל בצורה אוטומטית, "נכנסתי לאזקבאן בעקבות גחמה. כמובן שאני מוצא בך שימוש! אל תשאלי שאלות מטופשות."

"אבל - אני חלשה," אמר קולה של בלטריקס, ויפחה מלאה נמלטה ממנה, זה נשמע חזק מדי במסדרונות אזקבאן, "אני לא יכולה להרוג בשבילך, אדוני, אני מצטערת, הם אכלו את הכל, אכלו את כולי, אני חלשה מכדי להילחם, איך אני יכולה להועיל לך עכשיו -"

המוח של הארי חיפש נואשות דרך להרגיע אותה, דרך שפתיו של אדון האופל שלעולם לא יאמר מילה של דאגה.

"מכוערת", אמרה בלטריקס. קולה אמר את המילה כאילו הייתה המסמר האחרון בארון הקבורה שלה, הייאוש האחרון שלה. "אני מכוערת, הם אכלו גם את זה, אני, אני כבר לא יפה, אפילו לא, תוכל, להשתמש בי, כפרס, למשרתים שלך - אפילו הלסטריינג'ים, לא ירצו, לפגוע בי, עוד -"

הדמות הכסופה הבוהקת הפסיקה ללכת.

משום שהארי הפסיק ללכת.

אדון האופל, הוא... החלק בהארי שהיה רך ופגיע צרח באימה וסירב להאמין, ניסה לדחות את המציאות, לדחות את ההבנה, אפילו כשחלק קר וקשה יותר השלים את התבנית: היא צייתה לו בכך כפי שצייתה לו בכל.

הניצוץ הירוק עלה וירד בדחיפות, זינק קדימה.

דמות האנוש הכסופה נותרה במקום.

בלטריקס התייפחה בחוזקה.

"אני, אני לא, אני לא יכולה, להועיל, עוד..."

ידיים ענקיות מחצו את החזה של הארי, סחטו אותו כמו סמרטוט, ניסו למעוך את ליבו.

"בבקשה", לחשה בלטריקס, "פשוט הרוג אותי..." קולה נרגע ברגע שאמרה זאת. "בבקשה אדון, הרוג אותי, אין לי סיבה לחיות אם אני יכולה להועיל לך... אני רק רוצה שזה ייפסק... בבקשה פגע בי רק עוד פעם אחת, אדוני, פגע בי עד שאחדול... אני אוהבת אותך..."

זה היה הדבר העצוב ביותר שהארי שמע מעודו.

דמותו הכסופה והבוהקת של הפטרונוס של הארי היבהבה -

נחלשה -

התחזקה -

החימה שעלתה בהארי, הזעם שלו כנגד אדון האופל שעשה זאת, הזעם כנגד הסוהרסנים, כנגד אזקבאן, כנגד העולם שאיפשר זוועה כזו, הכל זרם ישירות דרך זרועו ולתוך שרביטו בלי דבר שעצר אותו, הוא ניסה לצוות עליו להפסיק ודבר לא קרה.

"אדוני, לחש קולו המוסווה של פרופסור קווירל. "הלחש שלי יוצא משליטה! עזור לי, אדוני!"

הפטרונוס התחזק, התחזק והתחזק, הוא בער חזק יותר מהיום שבו הארי השמיד סוהרסן.

"אדוני!" הצללית אמרה בלחישה מבוהלת. "עזור לי! כולם ירגישו בזה, אדוני!"

כולם ירגישו בזה, חשב הארי. הדמיון שלו הראה זאת בבירור, האסירים בתאים שלהם זעים כשהקור והחשכה נסוגו והוחלפו באור מרפא.

כל משטח חשוף בער כמו שמש לבנה בהשתקפות, הצלליות של השלד של בלטרקס ושל האיש הצהבהב נראות בבירור בזוהר, לחשי ההנגזה לא עומדים בקצב של הבוהק השמימי; רק גלימת ההיעלמות של אוצרות המוות עמדה בו.

"אדוני! אתה חייב להפסיק זאת!"

הארי כבר לא היה מסוגל לצוות על זה שיפסיק, הוא כבר לא רצה שזה יפסיק. הוא הצליח להרגיש בהם, עוד ועוד מהניצוצות של אזקבאן חוסים מאחורי הפטרונוס שלו, בעודו נפרש כמו כנפיים של אור שמש, האוויר הפך לכסף טהור כשחשב על כך, הארי ידע מה עליו לעשות.

"בבקשה, אדוני!"

המילים לא נשמעו.

הם היו רחוקים ממנו, הסוהרסנים בבור שלהם, אבל הארי ידע שאפשר להשמידם אפילו ממרחק כזה אם האור יזהר בעוצמה מספקת, הוא ידע שהמוות עצמו לא יוכל לו אם יפסיק לעצור את עצמו, אז הוא פתח את כל השערים בתוכו ושלח את הלחש שלו אל החלקים העמוקים ביותר בנפשו, בתודעתו וברצונו, ונתן את כל כולו ללחש -

ולתוך פנים השמש, צל עמום אך במעט נע קדימה ושלח יד מפצירה.

אסור

אל

תחושת האבדון הפתאומית התנגשה עם נחישות הברזל של הארי, אימה ואי-וודאות נאבקות כנגד תחושת המטרה הבוהקת, שום דבר לא היה יכול להגיע אליו מלבד זה. הצללית לקחה צעד קדימה ואז עוד אחד, תחושת האבדון עולה לרמה של קטסטרופה בלתי נסבלת; ובתוך זרם המים הקרים, הארי ראה זאת, הוא הבין את המשמעויות של מה שעשה, את הסכנה והמלכודת.

מי שהיה צופה מבחוץ היה רואה את פנים השמש מתבהר ומתעמעם...

מתבהר ומתעמעם...

...ולבסוף דועך, דועך, דועך לאור ירח רגיל שנראה כמו אפלה מוחלטת בהשוואה.

בתוך האפלה של אור הירח הזה עמד גבר צהבהב עם ידו מושטת בהפצרה, ואשת שלד נחה על הרצפה, מבט מבולבל על פניה.

והארי, עדיין בלתי נראה, נפל על ברכיו. הסכנה הגדולה חלפה, ובעת הארי פשוט ניסה לא לקרוס, לשמר את הלחש ברמה הנמוכה. הוא איבד משהו, יש לקוות שלא לצמיתות - הוא היה צריך לדעת, היה צריך לזכור, שיותר מרק קסם מזין את לחש הפטרונוס -

"תודה לך, אדוני, לחש הגבר הצהבהב.

"שוטה", אמר קולו הקשה של הילד שהעמיד פנים שהוא אדון האופל. "האם לא הזהרתי אותך שהלחש יכול להיות קטלני אם לא תשלוט ברגשותיך?"

עיניו של פרופסור קווירל לא התרחבו, כמובן.

"כן, אני מבין, אדוני," אמר משרתו של אדון האופל בקול רועד, ופנה לבלטריקס -

היא כבר התרוממה מהרצפה, לאט, כמו אישה מוגלגית זקנה מאוד. "כמה מוזר," לחשה בלטריקס, "כמעט נהרגת על ידי לחש הפטרונוס..." ציחקוק שנשמע כאילו הוא מעלה אבק מתוך צינורות הצחקוק שלה. "אני יכולה להעניש אותך, אולי, אם אדוני יקפא אותך במקום ואם יהיו לי סבינים... אולי אני יכולה להועיל אחרי הכל? הו, אני מרגישה מעט יותר טוב כעת, כמה מוזר..."

"היי בשקט, בלה יקירתי," אמר הארי בקול קפוא, "עד שאתן לך רשות לדבר."

לא נשמעה שום תשובה. כלומר, היא צייתה.

המשרת הרחיף את השלד האנושי, והפך אותה לבלתי נראית פעם נוספת, ולאחר מכן נעלם בעצמו בצליל של ביצה נשברת.

הם המשיכו ללכת במסדרונות אזקבאן.

והארי ידע שבשעברו, האסירים זעו בתאיהם כשהפחד עזב לרגע יקר אחד, אולי אפילו הרגישו מגע קטן של ריפוי כשאורו חלף על פניהם, ואז קרסו שוב כשהקור והחשכה חזרו.

הארי ניסה מאוד שלא לחשוב על כך.

אחרת הפטרונוס שלו יתחזק עד שישרוף כל סוהרסן באזקבאן, יבער חזק מספיק כדי להשמיד אותם אפילו במרחק הזה...

אחרת הפטרונוס שלו יתחזק עד שישרוף כל סוהרסן באזקבאן, וייקח את כל חייו של הארי כדלק.

במגורי ההילאים במרומי אזקבאן, שלישיית הילאים אחת נחרה בקסרקטין, שלישייה אחרת נחה בחדר המועדון, ושלישייה אחת הייתה במשמרת בחדר הפיקוד, עומדת על המשמר. חדר הפיקוד היה פשוט אך גדול, עם שלושה כיסאות מאחור שבהם ישבו שלושת ההילאים, שרביטיהם תמיד בידם כדי לתחזק את שלושת הפטרונוסים שלהם, בזמן שהדמויות הלבנות הבוהקות צעדו הלוך ושוב לפני החלון הפתוח, מגינות עליהן מפני יראת הסוהרסנים.

בדרך כלל, השלושה נותרו מאחור ושיחקו פוקר, ולא הביטו מבעד לחלון. נכון, ניתן היה לראות שם קצת שמיים, ואפילו היו שעה או שתיים ביום שניתן היה לראות את השמש, אבל מהחלון הזה ניתן גם לראות את הבור הראשי של הגיהנום.

רק למקרה שסוהרסן ירצה לרחף למעלה ולדבר איתם.

לא היה שום סיכוי שההילאי לי היה מסכים לשרת פה, שכר משולש או לא, אם לא הייתה לו משפחה לכלכל. (השם האמיתי שלו היה שיאוגואנג, וכולם קראו לו מייק במקום; הוא קרא לילדיו סו וקאו, בתקווה שזה ישרת אותם יותר טוב.) הנחמה היחידה שלו, למעט הכסף, הייתה שלפחות החברים שלו שיחקו פוקר דרקונים בצורה מעולה. אם כי קשה לא לשחק בצורה מעולה, בשלב הזה.

היה זה המשחק ה-5,366 וללי הייתה יד שבטח תהיה הטובה ביותר מבין הידיים של משחקי ה-5,300. היה זה יום שבת בפברואר והיו שלושה שחקנים, מה שאפשר לו להחליף את הסוג של כל קלף כיס למעט שתיים שלוש או שבע; וזה היה מספיק כדי לאפשר לו לבנות קור-א-קור עם חדי-קרן, דרקונים ושביעיות...

מצידו השני של השולחן, ג'רארד מקאסטר הרים את מבטו מהקלפים שעל השולחן לעבר החלון ובהה.

תחושת הבחילה התממשה בבטנו של לי במהירות מפתיעה.

אם קלף השבע לב שלו יחטוף פגיעה משינוי סוהרסני ויהפוך לשש, הוא ירד לזוגיים ומקאסטר עשוי לנצח את זה -

"מייק, אמר מקאסטר, "מה עובר על הפטרונס שלך?"

לי הפנה את ראשו והביט.

הגירית הכסופה שלו הפנתה את ראשה מתצפיתה על הבור והביטה היישר מטה על משהו שרק היא הצליחה לראות.

רגע לאחר מכן, הברווז של באכרי ודוב הנמלים של מקאסטר עשו כמותו, מביטים באותו כיוון מטה.

הם החליפו מבטים, ואז נאנחו.

"אני אגיד להם," אמר באכרי. הנהלים אמרו לשלוח את שלושת ההילאים שלא היו במשמרת אבל לא ישנו לחקור כל דבר חשוב. "אולי אחליף את אחד מהם ואקח את לולאה ג', אם לא אכפת לכם."

לי החליף מבט עם מקאסטר, ושניהם הנהנו. לא קשה מדי לפרוץ לאזקבאן, אם אתה עשיר מספיק כדי לשכור קוסם חזק, וכוונותיך היו טהורות מספיק כדי לגייס מישהו שיטיל את לחש הפטרונס. אנשים עם חברים באזקבאן עושים זאת, פורצים פנימה כדי לתת למישהו חצי יום של זמן פטרונס, הזדמנות לחלומות אמיתיים במקום סיוטים. להשאיר להם אספקה של שוקולד מוחבאת בתא שלהם, כדי להגדיל את הסיכוי שלהם לשרוד את הזמן שלהם בכלא. וההילאים שבתפקיד... טוב, אפילו אם היית נתפס, סביר שהיית יכול לשכנע את ההילאים להעלים עין בתמורה לשוחד הנכון.

בשביל לי, השוחד הנכון היה בסביבות שני גוזים וחרמש. הוא שנא את המקום הזה.

אבל לבאכרי חד-יד הייתה אישה ולאישה היו חשבונות של מרפאים לשלם, ואם אתה יכול להרשות לעצמך לשכור מישהו שיפרוץ לאזקבאן, אתה יכול להרשות לעצמך לשמן את היד הנותרת של באכרי, אם הוא היה זה שתפס אותך.

בהסכמה שלא נאמרה במילים, איש מהם לא הסגיר דבר בכך שהיה הראשון להציע זאת, השלושה סיימו את הסיבוב הנוכחי של הפוקר קודם. לי ניצח, משום ששום סוהרסן לא הופיע. ועד שהם סיימו, הפטרונסים הפסיקו לבהות וחזרו לפטרול הרגיל שלהם, אז זה בטח שום דבר, אבל נהלים הם נהלים.

אחרי שלי אסף את זכיותיו, באכרי הנהן לשניהם ברשמיות וקם מהשולחן. קצות שערותיו הלבנות של הגבר המבוגר נחו על גלימותיו האדומות המהודרות, קצות גלימותיו נחו על רצפת המתכת של חדר הפיקוד, ובאכרי עבר בדלת המפרידה אל ההילאים שלא היו במשמרת.

לי התמייין להפלפאף, והוא הרגיש קצת לא בנוח עם עסקים מסוג זה לפעמים. אבל באכרי הראה להם את התמונות, ואתה חייב לתת לבן אדם לעשות מה שהוא יכול בשביל האישה החולה והמסכנה שלו, במיוחד כשנשארו לו רק שבעה חודשים לפרישה.

הניצוץ הירוק החלוש ריחף דרך מסדרונות המתכת, ודמות האנוש הכסופה עקבה אחריו, עמומה מעט כעת. לפעמים הדמות הבוהקת הייתה מבזיקה באור, במיוחד כשחלפו על פני אחת מדלתות המתכת הגדולות, אבל היא תמיד נחלשה לאחר מכן.

עיניים פשוטות לא היו יכולות לראות את האחרים, שהיו בלתי נראים; את הילד-שנשאר-בחיים בן האחת-עשרה, ואת השלד החי שהיה בלטריקס בלק, ואת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, שהוסווה בפולימיצי, כולם מטיילים ביחד באזקבאן. אם זו הייתה התחלה של בדיחה, הארי לא רצה לשמוע את הסוף.

הם עלו בעוד ארבעה גרמי מדרגות לפני שקולו המחוספס של המורה להתגוננות אמר בפשטות וללא הדגשה, "הילאי מתקרב."

לקח להארי יותר מדי זמן עד שהבין, כמעט שנייה שלמה עד שזרם האדרנלין התפשט בדמו, ועד שנזכר במה שפרופסור קווירל כבר אמר לו לעשות במקרה הזה, ואז הארי הסתובב וברח בחזרה לכיוון שממנו בא.

הארי הגיע לגרם המדרגות ונשכב במהירות על המדרגה השלישית מלמעלה, המתכת הקרה מרגישה קשה אפילו דרך הגלימות שלו. הוא ניסה להרים את ראשו כדי להציץ מעל קצה המדרגות וגילה שהוא לא יכול לראות את פרופסור קווירל; וזה אומר שהארי היה מחוץ לטווח אש תועה.

הפטרונוס הבוהק שלו בא בעקבותיו ונשכב לצידו, מדרגה אחת מתחתיו; משום שגם אותו אסור היה שיראו.

נשמע צליל קלוש של איוושת רוח ואז הקול של גופה הבלתי נראה של בלטריקס מונח על מדרגה נוספת למטה, לא היה לה חלק בזה למעט -

"אל תזוזי," אמרה הלחישה הקרה הגבוהה, "אל תדברי."

לא הייתה תזוזה, ולא דיבור.

הארי הצמיד את שרביטו לקצה מדרגת המתכת שמעליו. אם הוא היה מישוהו אחר הוא היה צריך להוציא גוז מכיסו... או לקרוע חתיכת בד מגלימתו... או לנשוך חתיכה מציפורנו... או למצוא חתיכת אבן גדולה מספיק כך שיוכל לראות אותה ומוצקה מספיק כך שתשמור על מקומה וכיוונה בעודו נוגע בה בשרביטו. אבל עם הכח העצום של שינוי-צורה חלקי שעמד לשרותו של הארי, זה לא היה נחוץ; הוא יכול לדלג על השלב הזה של המבצע ולהשתמש בכל חומר לידו.

שלושים שניות לאחר מכן הארי היה הבעלים הגאה של מראה קעורה חדשה, ואז...

"ווינגארדיום לביוסה," לחש הארי בשקט ככל שהצלח.

...הוא הרחיף אותה קצת מעל המדרגות, וראה במשטח הקעור כמעט את כל המסדרון שבו פרופסור קווירל המתין, בלתי נראה.

הארי שמע קולות צעדים במרחק.

וראה צורה (קצת קשה לראות במראה) של אדם בגלימות אדומות יורד במדרגות, נכנס אל המסדרון הריק לכאורה; מלווה בפטרונס קטן שהארי לא הצליח לראות בבירור.

ההילאי היה מוגן במגן כחול מנצנץ, היה קשה לראות את הפרטים אבל הארי הצליח לראות את זה, ההילאי כבר הרים מגנים וחיזק אותם.

לעזאזל, חשב הארי. על פי המורה להתגוננות, האומנות הבסיסית של דו-קרב היא לנסות להקים הגנות שיחסמו את כל מה סביר שמישהו יזרוק עליך, ובאותו זמן לנסות לתקוף בדרכים שסביר שיעקפו את ההגנות הנוכחיות של היריב. והדרך הקלה ביותר בפער לנצח כל סוג של קרב אמיתי – פרופסור קווירל אמר זאת שוב ושוב – הייתה לירות באויב לפני שהוא הרים מגן מלכתחילה, או מאחור או מטווח קרוב מספיק כך שהוא לא יהיה מסוגל להתחמק או להגיב בזמן.

אם כי פרופסור קווירל עדיין יוכל להגניב ירייה מאחור, אם –

אבל ההילאי נעצר אחרי שצעד שלושה צעדים לתוך המסדרון.

”הנגזה נחמדה,” אמר קול גברי קשה שהארי לא זיהה. ”עכשיו תראה את עצמך, או שתהיה באמת בצרות.”

דמותו של גבר צהבהב ומזוקן הופיעה.

”ואתה עם הפטרונס,” אמר הקול הקשה. ”צא החוצה. עכשיו.”

”זה לא יהיה חכם,” אמר הקול המחוספס של הגבר הצהבהב. זה כבר לא נשמע כמו המשרת המבועת של אדון האופל; לפתע זה הפך לאיום מקצועי של פושע רציני. ”אתה לא רוצה לראות מי מאחוריי. סמוך עליי, אתה לא רוצה. חמש מאות אוניות, כסף מזומן מראש, אם תסתובב ותלך. צרות גדולות לקריירה שלך אם לא.”

השתררה שתיקה ארוכה.

”תראה, מי שלא תהיה,” אמר הקול הקשה. ”נראה שאתה מבולבל בנוגע לאיך שזה אמור לעבוד. לא אכפת לי אם נמצא מאחוריך לוציוס מאלפוי או אלבוס דמבלדור המזורג. כולכם יוצאים, אני סורק את כולכם, ואז אנחנו נדבר על כמה זה הולך לעלות לכם –”

”אלפיים אוניות, הצעה אחרונה,” אמר הקול המחוספס בנימת אזהרה. ”זה פי עשר מהמחיר הרגיל ויותר ממה שאתה מרוויח בשנה. ותאמין לי, אם תראה משהו שאתה לא אמור, אתה הולך להתחרט שלא לקחת את זה –”

”שתוק!” אמר הקול הקשה. ”יש לך בדיוק חמש שניות לזרוק את השרביט לפני שאני מפיל אותך. חמש, ארבע –”

מה אתה עושה, פרופסור קווירל? חשב הארי בבהלה. תקוף ראשון! לפחות תטיל לחש מגן!

” – שלוש, שתיים, אחת! שתק!”

באכרי בהה, צמרמורת עוברת בגוו.

שרביטו של הגבר נע כל כך מהר עד שזה היה כאילו הוא התעתק למקום, והקליע המשתק של באכרי ניצנץ בשלווה בקצהו, לא חסום, לא מוסט, לכוד כמו זבוב בדבש.

"ההצעה שלי ירדה חזרה לחמש מאות אוניות", אמר הגבר בקול קר ורשמי יותר. הוא חייך ביובש, והחיוך נראה שגוי על הפנים המזוקנות. "ותצטרך להסכים לקבל לחש זיכרון."

באכרי כבר שינה את ההרמוניות במגנים שלו כך שהקליע המשתק שלו לא יוכל להיכנס בחזרה, כבר היטה את שרביטו לתנוחת הגנה, כבר הרים את היד המלאכותית הקשיחה שלו כדי לחסום כל דבר שניתן לחסום, וכבר חשב לחשים אילמים כדי להניח עוד שכבות על המגנים שלו -

הגבר לא הביט בבאכרי. במקום זאת הוא דקר בסקרנות את הקליע המשתק של באכרי, שעדיין רעד בקצה שרביטו, מושך ניצוצות אדומים וזורק אותם הצידה באצבעותיו, מפרק את הקללה כמו פאזל של ילדים.

הגבר לא הרים מגינים משל עצמו.

"אמור לי", אמר הגבר בקול אדיש שלא ממש התאים לגרון המחוספס - פולימיצי, באכרי היה מנחש, לו היה מאמין שמישהו מסוגל לעשות קסם כה עדין מגוף של מישהו אחר - "מה עשית במלחמה האחרונה? שמת את עצמך בקו האש, או שהתרחקת מצרות?"

"קו האש", אמר באכרי. קולו נשאר רגוע כברזל, כיאה להילאי עם כמעט מאה שנים בתפקיד, שבעה חודשים לפני פרישה כפויה, עין-הזעם מודי בעצמו לא היה יכול לומר זאת בצורה קשוחה יותר.

"נלחמת באוכלי מוות?"

חיוך אפל עלה על פניו של באכרי כעת. "שניים ביחד." שניים מהלוחמים-מתנקשים של אתה-יודע-מי בעצמו, שאומנו באופן אישי על ידי אדונם האפל. שני אוכלי מוות ביחד נגד באכרי לבד. היה זה הקרב הקשה ביותר בחייו של באכרי, אבל הוא עמד על שלו, והלך משם כשרק ידו חסרה.

"הרגת אותם?" הגבר נשמע סקרן בצורה קפואה, בעודו ממשיך להוציא חוטים של אש מתוך קליע השיתוק הלכוד בקצה שרביטו, שקטן במידה משמעותית בינתיים, אצבעותיו טוות תבניות קטנות בקסם של באכרי לפני שהשליכו אותו הצידה.

זיעה בקעה מעורו של באכרי מתחת לגלימותיו. יד המתכת שלו הבזיקה מטה, תלשה את המראה מחגורתו - "באכרי למייק, אני צריך גיבוי!"

שתיקה.

"באכרי למייק!"

המראה נחה אפלה וחסרת חיים בידו. לאט, באכרי החזיר אותה לחגורתו.

"עבר לא מעט זמן מאז שהיה לי קרב רציני עם יריב רציני", אמר הגבר, עדיין לא מביט בבאכרי. "נסה שלא לאכזב אותי יותר מדי. אתה יכול לתקוף אותי ברגע שתרגיש מוכן. או שאתה יכול ללכת מכאן עם חמש מאות אוניות."

השתררה שתיקה ארוכה.

ואז האוויר צרח כמו מתכת שחותכת זכוכית כשבאכרי הצליף מטה בשרביטו.

הארי בקושי הצליח לראות, בקושי הצליח להבחין במשהו באורות ובהבזקים, הקימור של המראה שלו היה מושלם (הם התאמנו בטקטיקה הזו בלגיון הכאוס לפני כן) אבל הסצנה עדיין הייתה קטנה מדי, ולהארי הייתה הרגשה שהוא לא היה מצליח להבין אפילו אם היה עומד במרחק מטר, הכל קרה מהר מדי, הבזקים אדומים ניתזים ממגנים כחולים, מוטות אור ירוקים מתנגשים זה בזה, דמויות אפלות מופיעות ונעלמות, הוא אפילו לא היה מסוגל לומר מי מטיל מה, ההילאי צעק לחש אחרי לחש והתחמק בייאוש בעוד דמותו של פרופסור קווירל המוסווה בפולימיצי עמדה במקומה והזיזה את שרביטה, לרוב בדממה, פה ושם מבטאת מילים בשפות בלתי מזוהות שהיו מלבינות את כל המראה וקורעות חצי מהמגנים של ההילאי בעודו מועד לאחור.

הארי ראה קרבות ראוות בין התלמידים החזקים ביותר בשנה השביעית, וזה היה כל כך מעל זה שהארי הרגיש קהה חושים כשראה כמה רחוק הוא צריך להגיע. לא היה שום תלמיד בשנה השביעית שהיה יכול לשרוד חצי דקה נגד ההילאי, אולי אפילו כל שלושת הצבאות של השנה השביעית ביחד לא יצליחו לשרוט את פרופסור קווירל...

ההילאי נפל לקרקע, ברך אחת ויד אחת תומכות בו בעוד ידו השנייה מחווה בפראות ופיו צועק מילים נואשות, מעט הלחשים שהארי כן זיהה היו לחשי מגן כולם, בעוד להק של צללים הסתחרר מסביב להילאי כמו מערבולת של תערים.

הארי ראה את פרופסור קווירל המוסווה בפולימיצי מכוון בהפגנתיות את שרביטו אל ההילאי שנלחם ממקום כריעתו ברגעים האחרונים.

"היכנע", אמר הקול המחוספס.

ההילאי ירק משהו שלא ראוי לדפוס.

"במקרה הזה", אמר הקול, "אבדה-"

נראה כאילו הזמן נע לאט מאוד, כאילו היה זמן לשמוע את ההברות הבודדות, קה, דה וברה, זמן לראות את ההילאי מתחיל לזרוק את עצמו הצידה בייאוש; ואף על פי שהכל קרה כל כך לאט, איכשהו לא היה זמן לעשות משהו, לא היה זמן להארי לפתוח את פיו ולצעוק לא, לא היה זמן לזוז, אולי אפילו לא לחשוב.

היה רק זמן לרצון נואש שאדם חף מפשע לא ימות -

ודמות כסופה בוערת נעמדה לפני ההילאי.

נעמדה שבריר שניה לפני שהאור הירוק הגיע ליעדו.

באכרי התפתל הצידה בייאוש, לא יודע אם הוא עומד להספיק -

עיניו היו ממוקדות ביריבו ובמותו המתקרב, אז באכרי ראה רק לרגע את המתאר של הדמות הבהקת, הפטרונס הבהקת ביותר שראה בחייו, ראה אותו מספיק זמן רק כדי לזהות את הצורה הבלתי אפשרית, לפני שהאור הירוק והכסוף התנגשו ושני האורות נעלמו, שני האורות נעלמו, הקללה ההורגת נחסמה, ואז אוזניו של באכרי נוקבו כשראה את יריבו הנורא צורח, צורח, צורח, אוחז בראשו וצורח, מתחיל ליפול כמו שבאכרי כבר נפל -

באכרי פגע בקרקע, נופל מהזינוק הנואש שלו, כתפו הפרוקה וצלעו השבורה צורחות במחאה. באכרי התעלם מהכאב, הצליח לטפס חזרה לברכיו, הרים את שרביטו לשתק את יריבו, הוא לא הבין מה קרה אבל הוא ידע שזו ההזדמנות היחידה שלו.

"שתק!"

הקליע האדום נורה לעבר גופו הנופל של הגבר ונקרע באוויר והתאדה – ולא עקב מגן. באכרי ראה זאת, את הטישטוש באוויר שהקיף את יריבו הצורח.

באכרי הרגיש זאת כמו לחץ קטלני על עורו, שטף הקסם נבנה ונבנה ונבנה לעבר נקודת שבירה נוראית. האינטסטינקטים שלו צרחו לברוח לפני שהפיצוץ יגיע, לא היה זה לחש, לא קללה, הייתה זו קוסמות משתוללת, אבל לפני שבאכרי אפילו הספיק לעמוד –

הגבר השליך את שרביטו הרחק ממנו (הוא השליך את שרביטו!) ושנייה לאחר מכן, דמותו היטשטשה ונעלמה כליל.

נחש ירוק נח חסר תנועה על הקרקע, לא זז אפילו לפני שקליע ההלם הבא של באכרי פגע בו ללא התנגדות, נורה עקב רפלקס טהור.

בעוד השטף והלחץ הנוראים החלו להתפוגג, הקוסמות הפראית גוועה, תודעתו ההמומה של באכרי הבחינה שהצרח נמשכה. אלא שהיא נשמעה שונה, כמו צרחה של ילד צעיר, ובוקעת מהמדרגות שהובילו אל הקומה שמתחת.

גם הצרחה הזו נקטעה, ואז השתררה דממה למעט ההתנשפויות המהירות של באכרי.

המחשבות שלו היו איטיות, מבולבלות, מבולגנות, היריב שלו היה חזק בצורה מטורפת, זה לא היה דו-קרב, זה היה כמו השנה הראשונה שלו כהילאי מתלמד כשניסה להילחם במדאם טארמה. הוא היה חזק פי עשר מאוכלי המוות, חזק יותר מעין-הזעם מודי... ואיך, מה, איך בשם הביצים של מרלין מישהו חסם קללה הורגת?

באכרי הצליח לזמן את האנרגיה הדרושה כדי להצמיד את שרביטו לצלעו, מילמל את לחש הריפוי, ואז הצמיד אותו לכתפו. זה דרש ממנו יותר מכפי שזה היה אמור, הוציא ממנו הרבה יותר מדי, הקסם שלו היה אך כפסע מתשיות מוחלטת; לא נותר לו דבר בשביל החתכים הקטנים והחבורות, או אפילו כדי לחזק את המגינים שלו. הוא השקיע את כל כוחו בלמנוע מהפטרונס שלו להיעלם.

באכרי נשם עמוקות, בכבדות, הסדיר את נשימותיו לפני שדיבר.

"אתה", אמר באכרי. "מי שלא תהיה. צא החוצה."

השתררה דממה, ובאכרי חשב לפתע שייתכן שמי שזה לא יהיה עשוי להיות חסר הכרה. הוא לא הבין מה קרה הרגע, אבל הוא שמע את הצרחה...

טוב, יש דרך לגלות.

"צא החוצה", אמר באכרי, מקשה את קולו, "או שאני מתחיל להשתמש בלחשים עם אזור השפעה." הוא בטח לא היה מסוגל להטיל אחד אם היה מנסה.

"חכה", אמר קולו של נער, קול של נער צעיר, קול גבוה ודק ורועד, כמו של מישהו שעצר תשישות או דמעות. הקול נשמע כאילו הוא מגיע ממקום קרוב יותר כעת. "בבקשה חכה. אני - אני יוצא -"

"תבטל את הבלתי-נראות", נהם באכרי. הוא היה עייף מכדי לטרוח עם לחשים נוגדי-הנגזה.

רגע לאחר מכן, פניו של ילד צעיר הופיעו מתוך גלימת היעלמות, ובאכרי ראה את השיער השחור, את העיניים הירוקות, את המשקפיים, ואת צלקת הברק בצבע אדום-זועם.

אם היו לו עשרים שנה פחות של ניסיון בחגורתו הוא היה עשוי למצמץ. במקום זאת הוא פשוט ירק משהו שכנראה לא צריך להיאמר בנוכחותו של הילד-שנשאר-בחיים.

"הוא, הוא", אמר קולו הרועד של הילד, פניו הצעירות נראו מפוחדות ומותשות ודמעות החלו לזלוג במורד לחייו, "הוא חטף אותי, כדי להכריח אותי להטיל את הפטרונוס שלי, הוא אמר שהוא יהרוג אותי אם לא אעשה זאת... אבל לא הייתי יכול לתת לו להרוג אותך..."

תודעתו של באכרי עדיין הייתה מבולבלת, אבל דברים החלו להסתדר לאיטם.

הארי פוטר, הקוסם היחיד ששרד אי פעם את הקללה ההורגת. באכרי אולי היה מצליח להתחמק מהמוות הירוק, הוא בהחלט ניסה, אבל אם העניין יעלה בפני הקסמהדרין, הוא יפסוק שזה חוב חיים לבית אצילי.

"אני מבין", אמר באכרי בנהמה עדינה בהרבה. הוא החל ללכת לעבר הילד. "בן, אני מצטער על מה שעברת, אבל אני צריך שתזרוק את הגלימה ואת השרביט.

שאר גופו של הארי פוטר יצא מבלתי נראות, חושף את גלימות הוגוורטס ספוגות הזיעה, עם השוליים הכחולים, ואת יד ימינו, שאחזה שרביט צינית באורך עשרים ושמונה סנטימטרים בכזו עוצמה עד שפרקי אצבעותיו הלבינו.

"השרביט שלך", חזר באכרי.

"סליחה", לחש הילד בן האחת עשרה, "הנה", והושיט את שרביטו לעבר באכרי.

באכרי בקושי עצר את עצמו מלנהום על הילד שהרגע הציל את חייו, וכנראה עבר טראומה רצינית. במקום זאת הוא דרס את הדחף באנחה, ופשוט הושיט את ידו לקחת את השרביט. "תראה, בן, באמת לא כדאי שתפנה את השרביט שלך אל -"

קצה השרביט של הילד זע קלות מתחת לידו של באכרי בדיוק כשהוא לחש, "סומניום."

הארי בהה בגופו המעוך של ההילאי, לא הייתה שום תחושת ניצחון, רק תחושה מוחצת של ייאוש.

(אפילו אז לא היה זה מאוחר מדי.)

הארי פנה להביט בנחש הירוק חסר התנועה.

"מורה?" לחשש הארי. "דיד? בבקשה, אתה חי?" פחד נורא השתלט על ליבו של הארי; ברגע הזה הוא שכח לחלוטין שראה את המורה להתגוננות מנסה להרוג שוטר.

הארי כיוון את שרביטו לעבר הנחש ושפתיו אפילו החלו להתוות את המילה שחרר לפני שהמוח שלו השיג אותו וצרח עליו.

הוא לא העז להשתמש בקסם על פרופסור קווירל.

הארי הרגיש זאת, כאב משסע בראשו, כאילו המוח שלו עמד להיחצות לשניים. הוא הרגיש זאת, את הקסם שלו ושל פרופסור קווירל, תואמים ואנטי-הרמוניים במימוש הבטחת האבדון. זה היה הדבר המסתורי והנורא שיקרה אם הארי ופרופסור קווירל יתקרבו אחד לשני יותר מדי, או אם הם יטילו לחש אחד על השני, או אם הלחשים שלהם יגעו, הקסם שלהם יהדהד וייצא משליטה -

הארי בהה בנחש, הוא לא הצליח להבחין האם הוא נושם.

(השניות האחרונות הגיעו.)

הוא פנה להביט בהילאי, שראה את הילד-שנשאר-בחיים, שידע.

גודלו המלא של האסון התרסק על הארי כמו אלף משקולות של מאה טון, הוא הצליח לשתק את ההילאי אבל לא נותר עוד דבר שהוא יכול לעשות, שום דרך לחזור, המשימה נכשלה, הכל נכשל, הוא נכשל.

המום, מבוהל, מיואש, הוא לא חשב על זה, לא ראה את המובן מאליו, לא זכר מהיכן מגיעים רגשות הייאוש הללו, לא הבין שהוא צריך להטיל שוב את לחש הפטרונוס האמיתי.

(ואז היה זה כבר מאוחר מדי.)

ההילאי לי וההילאי מקאסטר סידרו מחדש את כיסאותיהם ליד השולחן, כך ששניהם ראו זאת באותו הזמן, האימה העירומה, הרזה עד כדי שלדיות עולה לרחף מחוץ לחלון, כאב הראש כבר מכה בהם רק מלראות אותה.

שניהם שמעו את הקול, כאילו גופה שמתה מזמן אמרה את המילים והמילים בעצמם הזדקנו ומתו.

דבריו של הסוהרסן הכאיבו לאוזניהם כשאמר, "בלטריקס בלק נמצאת מחוץ לתאה."

למשך שבריר שניה השתררה שתיקה מלאת אימה, ואז לי זינק מכיסאו לעבר מראת התקשורת לקרוא לתגבורת ממשרד הקסמים, בעוד מקאסטר לקח את המראה שלו והחל לקרוא בייאוש לשלושת ההילאים שיצאו לפטרול.